

5. BIECZYNY gm. CZEMPIŃ

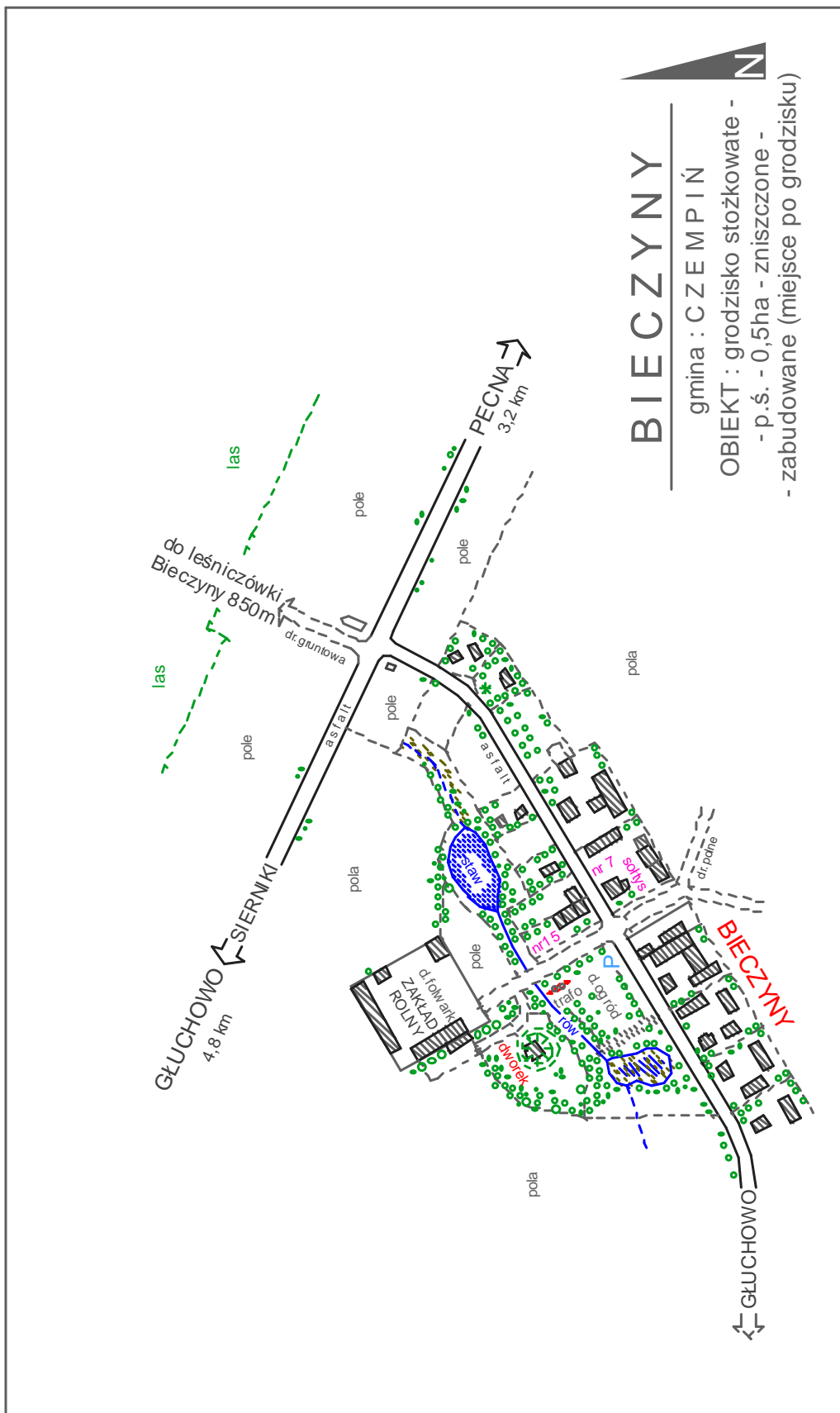
grodzisko stożkowate - p.ś. – 0.5 ha - zniszczone / zabudowane - **miejsce po grodzisku**

Bieczyny leżą po południowo-zachodniej stronie drogi asfaltowej łączącej Pecnę z Głuchowem. Zabudowania tej niewielkiej wioski rozciągają się wzdłuż przebiegającej przez nią drogi wiodącej do pobliskiego Głuchowa. Centrum wsi wyznacza skrzyżowanie z drogą gruntową, prostopadle przecinającą główną ulicę Bieczyn, za nieruchomością nr 15 (położoną po prawej stronie drogi) oraz za gospodarstwem nr 7 (leżącym po stronie lewej) należącym do sołtysa. Prawa odnoga tej drogi stanowi dojazd do widocznego z oddali Zakładu Rolnego (obecnie nieczynnego). W jego skład wchodzi ogrodzone zabudowania inwentarskie i gospodarcze, które tworzyły dawniejszy folwark. W jego bezpośrednim sąsiedztwie znajduje się dworek usytuowany na miejscu po zniszczonym grodzisku stożkowatym z późnego średniowiecza. Grodzisko to stanowiło niegdyś czworoboczny nasyp o wymiarze boku u podstawy ok. 30 m i posiadało zakłębienie na szczycie. Jego wysokość wynosiła ok. 6 m. XIX wieczni właściciele tych terenów wykorzystywali ponoć teren grodziska jako kiszalnię zielonek przeznaczonych na paszę dla bydła.

W tym to czasie nad grodziskiem wzniesiono drewnianą wiatę (zadaszenie). Obiekt ten zniszczono w latach 20-tych XX w. poddając go całkowitej niwelacji, a przemieszczone masy ziemne utworzyły miejsce pod budowę powyżej wspomnianego dworu. Lokalizacja grodziska wykorzystywała krawędź naturalnie wzniesionego terenu, który od strony południowej opadał w kierunku dolinki ze strumieniem. Przy wznoszeniu dworu obszar dolinny przekształcono w ogród, po którym dziś pozostały jedynie posadzone na jego obwodzie robinie akacjowe (dobrze zachowane od frontu oraz z boku od strony drogi dojazdowej). Ciek wodny zamieniony w rów zasilają obecnie wody ze zmeliorowanych pól, wpadające do stawu położonego przed dawniejszym folwarkiem. Majątek bieczyński należał w odległej przeszłości do rodu Kwileckich, po czym trafił na przełomie XIX i XX w. w ręce właścicieli o niemiecko brzmiących nazwiskach (Resler / Wird). W latach 20-tych właścicielem tego majątku został p.Sobański dyrektor Banku Cukrowego z Poznania i to on był inwestorem dworu powstałego na miejscu grodziska. Po II Wojnie Światowej okrojonymi dobrami bieczyńskimi zarządzały kolejno: Zakład Rolny z Niwki, Zakłady Fosforowe z Lubonia oraz PGR z Głuchowa. Upaństwowione gospodarstwo zatrudniało pracowników ośmiu rodzin osiadłych w czworakach stojących niegdyś nad wspomnianym powyżej stawem (później rozebranych). Ostatnim zarządcą bieczyńskim był Rolniczy Kombinat Spółdzielczy z Czempinia.

W chwili obecnej tablice zawieszane na opustoszałym budynku dworskim informują, że jest to "*teren prywatny*" i zakazują wstępu. Trudno dziś w bieczyńskim obiekcie doszukać się dawnych walorów grodowych tego miejsca. Lokalizacja ta znana jest archeologom, którzy ewidencjonują ją w swoich wykazach pomimo, że przedstawia ona stosunkowo skromny materiał naukowo-badawczy. Wspomnienie o dawniejszym wyglądzie i dziejach tego miejsca przetrwało jedynie w pamięci najstarszego mieszkańca wsi p.Adama Piwońskiego, który w 2002 r. podzielił się swoimi wspomnieniami z autorem niniejszego zapisu.

GRODZISKA W WIELKOPOLSCE

Autor:
Błażej Mielcarek